

Þýska undrið, auðvaldið og Adolf Hitler. 2: Sögubjögun skrímslun og áróður

Á undanförunum áratugum hafa komið fram á sjónarsviðið sagnfræðingar og aðrir fræðimenn, sem grúska og grafast fyrir um rætur fyrirbæra og atburða. Staðreyndir vísa þeim veginn. En stundum er vissulega gildur ágreiningur um túlkun staðreynda.

Okkur er t.d. kennt, að Þjóðverjar hafi rænt og ruplað listaverkum þeirra þjóða, sem þeir báru sigurorð af. Bandaríski sagnfræðingurinn, Michael King, bendir hins vegar á, að Þjóðverjar hafi farið eins að í annarri heimstyrjöldinni og her (Friedrich) Wilhelm Viktor Albert II Þýskalandskeisara (1859-1941), í þeirri fyrstu; komið listaverkum í öruggt skjól.

Þjóðverjar eru nefnilega gamalgróin menningarþjóð. Því má við bæta að foringi þeirra í annarri heimstyrjöldinni, Adolf Hitler (1889-1945), var mikill unnandi lista og sjálfur góður málari og teiknari.

Það vekur athygli í þessu sambandi, að deild í bandarísku „Hernaðarskrifstofunni“ (Office of Strategic Services – OSS), sem síðar varð að Leynibjónustu Bandaríkjanna (Central Intelligence Agency – CIA), rannsakaði „stuldinn.“ Deildin bar ábúðarmikið nafn; „Bandaríska deildin til rannsókna á listaverkaþjónaði“ (American Art Looting Investigation). Hún var að töluverðu leyti skipuð Gyðingum. OSS á eftir að koma frekar við sögu uppgjors við Þjóðverja.

Okkur er líka kennt, að Adolf Hitler hafi sýnt sigurvegaranum í spretthlaupi, hinum blakka Jesse (James Cleveland) Owens (1913-1980), óvirðingu, á Ólympíuleikumum 1936. En Jesse hefur aðra sögu að segja:

„Þegar ég fór hjá í nálægð við Kanslarann, reis hann úr sæti og veifaði til mín. Ég veifaði á móti. Það var ekki Adolf Hitler, sem lítilvirt mig. Það gerði hins vegar Frank Delano Roosevelt [Franklin D.R. (1882-1945) forseti Bandaríkjanna]. Hann sendi mér ekki einu sinni skeyti.“

Sumir hafa greinilega skynjað góða útgeislun frá Foringjanum. Það á líka við um „konuna, sem kyssti Hitler,“ hina bandarísku Carla de Vries (1893-1985), eins og allar konurnar, sem féllu í stafi yfir kynþokka foringjans. Carla var að því spurð, hví hún hefði rokið á hinn „Útvalda“ eins og Dietrich Eckart (1868-1923), aðalflugmyndafræðingur þjóðernisjafnaðarmanna (nasista), kallaði Adolf. Hún svaraði:

„Hvers vegna, ég faðmaði hann einfaldlega vegna þess, að hann virtist svo vingjarnlegur og viðfelldinn. ... Ég veit [svo sem] ekki, hvers vegna ég lét til skarar

skriða. Ég hafði vissulega ekki skipulagt slíka upptöku. Ég er bara hvatvís kona – ímynda ég mér.“

Hálfgyðingurinn, Helene Julie Mayer (1910-1953), fulltrúi Þjóðverja og silfurverðlaunahafi í skyldingum, lét þó duga að heilsa Adolphi með viðeigandi kveðju, „Sieg heil.“ Það gerðu einnig Gyðingarnir í Þýska hernum.

Í framhaldinu reyni ég að styðjast við verk staðreyndasagnfræðinga í skilningsleitinni. Ég beini einkum sjónum að annarri heimstyrjöldinni í þeirri von, að það gæti m.a. varpað skilningsljósi á hin skelfilegu stríð fyrir botni Miðjarðarhafs.

Þegar fjallað er um fyrsta og annað heimsstríð er morgunljóst, að Þjóðverjar eru skotspónninn, vondu karlarnir, sem nauðguðu mæðrum og létu börn þeirra berast á banaspjótum. En hvorugu stríðanna hrundu þeir af stað. Þeim var sagt stríð á hendur.

Eftir fyrra stríðið voru þeir gerðir að syndaselum, sveltir til að skrifa undir svívirðilega „ófriðarsamninga,“ sem í sjálfu sér „tryggðu“ framhaldsátök. Sigurvegararnir deildu og drottnuðu, bútuðu Þýskaland í sundur og óvirtu Þýska menningu.

Í stríðslok stafaði Weimarlýðveldinu (Þýska ríkinu – öðru ríkinu) ógn af sams konar byltingaröflum og komið höfðu Rússneska keisaradæminu á hné fyrir atbeina gyðinglegs auðvalds Bandaríkjanna og Bretlands. Þau unnu t.d. gegn yfirvöldum Þýska keisaradæmisins rétt eins og óvinþjóðirnar. Keisarin varð felmtri sleginn og rann af hólmi vegna yfirvofandi byltingar, óttaðist sömu örlög og frændi hans hafði hlotið í Rússlandi. Þar myrtu byltingarmennirnir keisarann og alla fjölskyldu hans.

Áður hafði morðalda gengið yfir Rússland/Evrópu og Bandaríkin, þar sem ríkisarfarar og forystumenn þjóða voru myrtir með köldu blóði. Þar á meðal var franskur forsætisráðherra, Marie Francois Sadi Carnot (f. 1837), ráðinn af dögum árið 1894.

Þýska hernum tókst að bæla niður yfirvofandi uppreisn byltingarmanna (marxista) og Paul von Hindenburg (1847-1934) var gerður að forseta. Hann gerði formann þjóðernisjafnaðarmanna, Adolf Hitler, að kanslara, eftir nokkurn lýðræðislegan skollaleik.

Gyðingar voru áberandi í flokki uppreisnarmanna í Rússlandi og áberandi í Rússnesku byltingunni. Það voru þeir einnig í Vestur-Evrópu, ekki síst í Þýskalandi, þar sem þeir frömdu ódæði (morð og íkveikjur), eftir að Adolf varð kanslari.

Í kjölfar kosningasigra þjóðernisjafnaðarmanna og útnefningar Adolfs sem kanslara, sóttu Gyðingar, honum fjandsamlegir, í sig veðrið. Lýst var yfir viðskiptastríði á hendur

Þjóðverjum. Þar fór fremstur í flokki Gyðingurinn, Samuel Untermyer (1858-1940), áhrifamikill í heimi banka- og stjórnámálanna í Bandaríkjunum.

Samtímis voru unnin skemmdarverk á þýskum eignum, sbr. sprengingu Hindenburg loftfarsins í Bandaríkjunum.

<https://rarehistoricalphotos.com/hitler-reacts-kiss-woman-1936/>